

[Heick.]

måtte udbringes, og man har i ministeriet igennem tiden, der er gået, givet tilladelse til, at margarine, der var bestilt, godt måtte udbringes med mælkevogne.“

Hvad angår spørgsmålet, om margarine ikke måtte forhandles fra ambulantsalg, foreligger der ikke noget om udvalgets forhandlinger, og der er ikke i betænkningen givet udtryk for udvalgets syn på sagen. Ved lovforslagets anden behandling her i folketinget udtalte ordføreren for udvalget, det ærede medlem hr. Kryger — det står sp. 3210 —:

„I den gamle § 4, stk. 3, i lov om tilvirkning og forhandling af margarine indskydes efter ordene „fra ambulantsalg“ ordene: „mælkevogne dog undtaget“.

Når udvalget overfor den højtærede landbrugsminister navnlig hæftede sig ved denne tilføjelse, var årsagen den, at der forelå oplysning for udvalget om, at nogle byer havde idømt mælkevogne, som medførte margarine, bøder, og da dette synes at være urimeligt, ønskede udvalget enstemmigt denne ændring ført igennem samtidig med dette tillæg til margarineloven.“

Udvalgets enstemmige indstilling blev selvfølgelig fulgt og blev lov.

Det var da også en almindelig opfattelse, at nu havde mælkevogne tilladelse til at fordele margarine på normal måde. Jeg kan blot supplere det med, at de Danske Konsummælkmejeriers Fællesrepræsentation udsendte et cirkulære derom. Fællesrepræsentationen gjorde i et cirkulære af 12. juni 1951 til dens mejerier opmærksom på, at ændringerne i margarineloven nu var trådt i kraft, og i henhold til disse måtte der sælges margarine fra mælkevogne. Desuagtet har handelsministeriet begæret tiltale rejst mod de pågældende to folk, og det er fastholdt til trods for den stedlige politimyndigheds forundring overfor tiltalekravet. Jeg vil spørge den højtærede handelsminister, om ikke dette forhold må henregnes til det helt urimelige, og om ikke det vil være rigtigst af handelsministeriet at lade den pågældende sag falde.

Ministeren for handel, industri og søfart (Rytter): Det spørgsmål, som det ærede medlem har rejst, drejer sig om en fortolkning af forholdet mellem margarinelovens

og næringslovens bestemmelser. I margarineloven, således som denne var affattet i lovebekendtgørelse af 28. juni 1937, indeholdtes i § 4, stk. 3, en bestemmelse, der lød sådan:

„Handel med margarine på torv, fra skib eller fra ambulantsalg er forbudt.“

Dette forbud mod forhandling af margarine fra ambulantsalg tilsigtede ifølge motiverne til de pågældende lovebestemmelser i første række at hindre, at margarine udgives for smør, og at smør forfalskes ved iblanding af margarine, og var altså begrundet i rent kontrolmæssige hensyn. Man erkendte imidlertid, at sådanne kontrolhensyn ikke gjorde sig gældende, forsåvidt angår mælkevogne, der jo er let kendelige og i forvejen er underkastet et vist tilsyn fra det offentliges side. Bestemmelsen administreredes derfor som oplyst af den daværende landbrugsminister her i tinget den 28. januar 1948 således, at udbringning fra vogne af margarine i henhold til afgiven bestilling ikke ansås for omfattet af lovens forbud.

Under forhandlingerne på rigsdagen i foråret 1951 om tillæg til margarineloven blev der rejst spørgsmål om at ændre denne bestemmelse i margarineloven, således at forbudet mod handel med margarine fra ambulantsalg ophævedes, forsåvidt angår mælkevogne, og da der som anført ikke af kontrolmæssige grunde syntes at være noget til hinder herfor, fremsatte landbrugsministeren derefter forslag om, at bestemmelsen ændredes, og den fik så i loven af 28. marts 1951 følgende formulering:

„Handel med margarine på torv, fra skib eller fra ambulantsalg, mælkevogne dog undtaget, er forbudt.“

I bemærkningerne til det ændringsforslag, som landbrugsministeren fremsatte på rigsdagen, er det bl. a. udtalt:

„Erfaringerne viser, at de hensyn, der skal varetages efter margarineloven, ikke længere nødvendiggør det omhandlede forbud.“

Det vil altså ses, at man ved lovændringen alene har haft de hensyn for øje, der ligger bag margarinelovens bestemmelser. Derimod er der ikke ved ændringen taget stilling til bestemmelserne i næringsloven.

Efter næringsloven er det jo sådan, at kun de i lovens §§ 40 og 41 nævnte varer, det vil navnlig sige naturalprodukter af